

Ha egy embernek meglazul a családjával a köteléke, gyakran hangzik el a szájából, hogy gyökértelennek érzi magát. Persze, a legtöbb embernek fogalma sincs, hogy az ő gyökerei igenis léteznek, és milyen mélyen hatolnak be az anyagi világ termőtalajába. Vajon, ha eljön a Krisztus, lesz-e ember, aki képes elengedni ezeket a gyökereket.

Egy növénynél egyértelműen megállapítható, hogy gyökere van az anyagban, egy állatnál már kevésbé. Az állat sok mindenben különb az embernél. Szemben sok emberrel, akkor öl és eszik, ha éhes, annyit eszik, amennyivel éhségét csillapítja, a legtöbb állat akkor párosodik, amikor a nősténynek peteérése van. A világot járva megfigyelhető, hogy az ember tiszteletét bálványok előtt róják le, a lelki ünnepeket mindig hatalmas lakomával tartja a nép, imáikban elsősorban anyagi kívánságaikat fogalmazzák meg, ha böjtöt tart is inkább a testért tartja azt, mint a lélekért. Sok ezoterikus emberrel beszélgettem, akik cáfolnák mondanivalómat, mert szerintük ez mind lélektől való, de ezek az emberek nem csak engem akarnak meghazudtolni, hanem saját tanítójukat Krisnát, Jehovát, Buddhát és Krisztust is. Válogathatsz, kiben hiszel.

Az, hogy mély gyökeret vertél az anyagi világban azt is jelenti, hogy ragaszkodsz mulandó dolgokhoz, mint a bálványok, az anyagi vagyon, a pénz, a test. A gyökereid mélységét pedig az jelzi, hogy mennyire tesz boldogtalanná az, ha veszteséget szenvedsz el akár az anyagi értékek, akár a kapcsolatok terén. Az ember illúziói közé tartozik, hogy ragaszkodásának okát a fizikai és az érzelmi biztonságot az anyagtól és a testtel rendelkező embertől reméli. Emberek milliói (sőt milliárdjai) gondolja azt, hogy hisz Istenben, pedig a fentebb vázolt tudatállapot és az Istenben való rendíthetetlen hit ellentétesek egymással. Nem lehet két urat szolgálni, aki gyökeret ver az anyagban, az nem képes figyelmét Istenre koncentrálni, aki viszont Istenre koncentrál, nem képes gyökeret verni az anyagban.

Az ember soha nem maradhat gyökértelen, ha valaki elveszti gyökereit az anyagi világban és nem ver gyökeret a lelkiben, az az ember már nem él sokáig, akár egy letört virág, még ha vázába teszik is, már közeleg a pusztulása. Sokan meg sem várják, hogy a pusztulás eljöjjön, inkább önkezűleg vetnek véget életüknek. A gyökértelen ember a halála után is gyökértelen marad, így az öngyilkos ember önmagát adja át az ördögnek. Aki pedig felszedi gyökereit az anyagban és gyökeret vet a lelkivilágban, rájön, hogy ott a „talaj” sokkal táplálóbb és örökéletet ad.

A lelki világban gyökereket úgy hívják, hogy alázat, hűség, kötelességtudat és szeretet, s a talajt, amiből ezek a gyökerek táplálkoznak az igazság, és lelki béke. Aki hű és alázatos, és kötelességtudó az előbb-utóbb igazzá válik a szeretet által, s ezek a lelki kincsek együtt biztosítják a lelki békét minden lény számára. Aki előnyben részesíti az anyagot, az mindig elárulja ezeket a lelki kincseket, aki Istenben hisz és az örökéletben, az ragaszkodik ezekhez akkor is, ha anyagi veszteség éri.

Ne higgy tudatlan embereknek, az ember Isten tükörképe, nem tud egyetlen a világban létező aspektusáról sem lemondani, így a ragaszkodásról sem képes. Azonban ha az aspektussal helyesen gazdálkodsz, örökéletet szolgálhatod vele, míg ha helytelenül gazdálkodsz, a mulandóságot. Ragaszkodj inkább a fenti lelki kincsekhez, verj gyökeret a lelki világban, akkor megértheted az apostolok által hirdetett keresztény értékeket és félelem nélkül várhatod a Krisztust.

Ha a Krisztus megjelenik az ég felhőin, csak a szívedet vizsgálja. Nincs ügyész és nincs védőügyvéd, nem mondhatod, hogy téged megtévesztettek és nem mondhatod, hogy te úgy gondoltad, hogy… Ő lesz az azonnal ítélő bírád, aki a lelki világban vert gyökeret, az elragadtatik a lelki világba, aki az anyagi világba vert gyökeret, az itt marad az anyagi világban. Az egyiknek örökélet és boldogság lesz osztályrésze, a másiknak örök szenvedés és pusztulás. Így válik egy pillanat alatt gyökértelenné, aki marad, hisz többé nem lesz sem fizikai, sem érzelmi biztonsága, a földön elszabadul a pokol. Az idő közeleg, nem késő megtérni…